

DET KONGELIGE
BARNE- OG LIKESTILLINGSDEPARTEMENT

MOTTATT
27 AUG 2009

Samferdselsdepartementet
Pb. 8010 Dep
0030 OSLO

Deres ref
09/888

Vår ref
200902392-/ILB

Dato
27.08.09

Høring - Forslag til forordning om passasjerrettigheter i veitransportsektoren

Vi viser til brev datert 2. juni 2009 fra Samferdselsdepartementet vedrørende ovennevnte høringssak.

Barne- og likestillingsdepartementet ser positivt på forslaget til forordning om busspassasjerers rettigheter. Siden vi i dag ikke har eget regelverk på området, vil en eventuell fremtidig implementering av en slik forordning så vidt vi ser bidra til å styrke forbrukerrettighetene sammenliknet med dagens situasjon.

Kapittel III

Barne- og likestillingsdepartementet støtter forslaget om rett til assistanse for personer med funksjonsnedsettelse i forordningens kapittel 3. Det er av vesentlig betydning at Samferdselsdepartementet har fått avklart at hver medlemsstat kan ha nasjonale krav som gir bedre rettigheter enn det som framkommer av forordningen. Forslaget til forordningen angir derved minimumsrettighetene til passasjerene.

Gjeldende rett i diskriminerings- og tilgjengelighetsloven angir et forbud mot direkte og indirekte diskriminering på grunn av nedsatt funksjonsevne. Det er innført en plikt til universell utforming av virksomhet rettet mot allmennheten, jf. lovens § 9. Plikten til universell utforming i diskriminerings- og tilgjengelighetsloven dekker imidlertid bare i begrenset grad tilgjengeligheten til tjenester. Loven gir ikke noen spesifikk regulering av rett til assistanse.

Barne- og likestillingsdepartementet utreder behov og tiltak for å bedre tilgjengeligheten til varer, tjenester og informasjon som retter seg mot allmennheten. Departementet tar sikte på at om lovbestemmelser om dette eventuelt vil kunne inngå i en samlet diskrimineringslov i framtida.

Dersom forordningen blir vedtatt mener vi at den vil være mest hensiktsmessig å implementere i lovgivningen om veitransport.

Forordningen bør også ses i sammenheng med behovet for skjerping av regleverket for transportmidler. Vi etterlyser i denne forbindelse de forskriftsendringene om universell utforming av buss klasse 2 og 3 som ble varslet i Ot.prp. nr. 44 (2007-2008) om diskriminerings- og tilgjengelighetslov, og som Samferdselsdepartementet har hatt på høring.

Kapittel IV

Vi ser det som viktig at forbrukerrettighetene utformes så klart som mulig. Forordningen er på noen punkter uklar, f.eks. artikkel 20 c) hvor det står at passasjerene minst skal ha rett til kompensasjon på opp til 100 % av billettprisen. Særlig denne bestemmelsen bør etter vår mening utformes på en klarere måte. Det kan også stilles spørsmål ved om kompensasjonen uansett er for begrenset til å dekke et normalt økonomisk tap, for eksempel en drosjeregning. Forordningen legger opp til at forbrukeren kan kreve ytterligere erstatning etter art. 22. Forutsetningen er imidlertid at saken fremmes for de nasjonale domstolene, noe som vil være upraktisk og ta uforholdsmessig lang tid.

Kapittel VII

Vi har merket oss at det foreslås at forordningen skal håndheves etter forordning 2006/2004 om forbrukervernsamarbeid, jf. artikkel 32. Barne- og likestillingsdepartementet har ansvaret for denne forordningen og vi har ikke innvendinger til dette.

Forordningen om forbrukervernsamarbeid setter rammene for å håndheve forbrukerregelverk over landegrensene innen EØS-området. Forordningen er gjennomført i norsk rett gjennom markedsføringsloven § 47 (som er en videreføring av den gamle markedsføringsloven § 9 h), jf. Ot.prp. nr. 102 (2005-2006). I forskrift 20. desember 2001 nr. 1586 om forbrukernes kollektive interesser § 2 er det inntatt en liste over hvilke norske bestemmelser som omfattes av forordningen.

Konkret betyr dette at dersom forslaget til forordning om busspassasjerers rettigheter gjennomføres som det står nå, må Norge oppnevne en håndhevingsmyndighet som får ansvaret for å håndheve denne forordningen etter reglene i forordningen om forbrukervernsamarbeid. I forordningen om forbrukervernsamarbeid artikkel 4 nr. 6 er det opplistet en del håndhevingsvirkemidler dette organet skal være utstyrt med, bl.a. rett til å foreta granskninger og å treffe forbudsvedtak ved brudd på det relevante

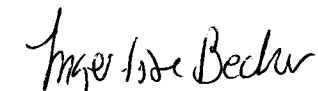
regelverket. Det vises til Ot.prp. nr. 102 (2005-2006) om dette. Videre må Barne- og likestillingsdepartementet oppnevne organet etter markedsføringsloven § 47 annet ledd, og sette forordningen om busspassasjerers rettigheter på listen i forskriften om forbrukernes kollektive interesser § 2.

Det vil være hensiktsmessig at organet som får ansvaret for å håndheve forordningen om busspassasjerers rettigheter nasjonalt, jf. forslaget til forordning artikkel 27 nr. 1, også oppnevnes som kompetent myndighet etter forordningen om forbrukervernsamarbeid. Dette er gjort for de andre norske håndhevingsmyndighetene som deltar i dette håndhevingssamarbeidet. For eksempel gjelder dette for Luftfartstilsynet i forhold til forordning 261/2004 om flypassasjerers rettigheter.

Vi vil anta at Statens vegvesen eller Vegdirektoratet utpeker seg som rette vedkommende til å ivareta disse funksjonene etter en fremtidig forordning om busspassasjerers rettigheter.

Med hilsen

Lars Audun Granly (e.f.)

Inger-Lise Becher